

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Περίληψη προηγούμενου)

Η Φιλιώ, η νεαρή προσφυγοπούλα, την οποία αγαπά παράφορα ο Αλέξανδρος, (ο χρυσός κληρονόμος μιας τεράστιας περιουσίας) ήταν βέβαιο ότι δεν θα βρισκόταν στην ζωή, αν δεν μεσολαβούσε ο θάνατος του πατέρα του, του Μιχαήλ Κωστόπουλου, ο οποίος την βραδιά της δολοφονίας του, από δύο άτομα της αντίπαλης φαιρίας, ετοιμαζόταν να συναντήσει τους εκτελεστές της και να τους πληρώσει για να την σκοτώσουν.

Όμως η μοίρα τα έφερε τα πάνω κάτω.

Τώρα ο γιός του Αλέξανδρος, ο οποίος δεν γνώριζε ακόμη, τους λόγους που οδήγησαν τον πατέρα του εκείνη την μοιραία βραδιά της

δολοφονίας του, σε ένα μικρό σκοτεινό δρομάκι μιας κακόφημης περιοχής της Αθήνας, λέει στην οικονόμο του σπιτιού την Βασιλική, ότι αποφάσισε να φέρει την Φιλιώ και την μητέρα της σπίτι του στο αρχοντικό και να τις έχει υπό την προστασία του.

Η Βασιλική βαθιά συγκινημένη ξεκινά για τον καταυλισμό για να συναντήσει την Φιλιώ και την μητέρα της και να τους πει τα ευχάριστα νέα για την απόφαση του Αλέξανδρου να τις φέρει και να μείνουν στο αρχοντικό.

Ας δούμε τις νέες εξελίξεις.

Ο Αλέξανδρος τις τελευταίες μέρες, μετά τον θάνατο του πατέρα του είχε πολλές επισκέψεις σπίτι του από διάφορα άτομα με κύριο θέμα εκείνο της περιουσίας. Σιγά-σιγά άρχισε να συνηθίζει αυτή την νέα κατάσταση, χωρίς ακόμη να έχει καταλήξει για το άτομο που θα μπορούσε να εμπιστευθεί.

Όλοι όσοι τον πλησίαζαν του έδιναν συμβουλές και ιδέες για τον τρόπο που θα έπρεπε να διαχειριστεί τα χρήματα που θα κληρονομούσε.

Ενώ περίμενε την Φιλιώ να έρθει τον επισκέφθηκε ο τραπεζίτης της οικογένειας.

Η διαθήκη ακόμη δεν είχε ανοιχθεί. Όμως ο τραπεζίτης του, ο οποίος ήταν συγγενικό άτομο του παππού του, και που είχε αναλάβει την διοίκηση της τράπεζας, τον πληροφορούσε, ότι οι καταθέσεις του Μιχαήλ Κωστόπουλου, σε δραχμές και μετοχές, δεν ήταν καθόλου σημαντικές, σε αντίθεση με τα όσα κυκλοφορούσαν. Ότι δηλαδή ο Μιχαήλ Κωστόπουλος θεωρείτο ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους στην Ελλάδα. Είχε όμως την επίσημη πληροφορία από μεγάλη τράπεζα της Αγγλίας ότι είχε καταθέσεις στο Λονδίνο. Όμως δεν του ανέφεραν το ποσό και πως αυτό θα γινόταν μόνο όταν άνοιγε η διαθήκη και παρουσιαζόταν ο νόμιμος κληρονόμος.

Ο τραπεζίτης τον πληροφόρησε ακόμη ότι εκτός από το εργοστάσιο, και το αρχοντικό, ο πατέρας του, δεν κατείχε άλλη ακίνητη περιουσία στην Ελλάδα. Το συμπέρασμα ήταν ότι, αν αλήθευαν οι φήμες που κυκλοφορούσαν, ο Μιχαήλ Κωστόπουλος θα είχε τε-

ράστιες καταθέσεις στο εξωτερικό. Ήταν φανερό πλέον ότι είχε κατορθώσει και βρει τον τρόπο να μετατρέπει το μαυρο χρήμα που έπεφτε στα χέρια του, σε αγγλικές λίρες, και να το φυγαδεύει στο εξωτερικό.

Ο τραπεζίτης του ανέφερε τέλος ότι αποβλέπει στο μέλλον σε μια στενή συνεργασία μαζί του και πως η

τράπεζα αποφάσισε να του παραχωρήσει ως δάνειο, ένα πολύ σεβαστό ποσό για τις άμεσες ανάγκες του, μέχρι να ανοιχθεί η διαθήκη. Στην συνέχεια άνοιξε τον χαρτοφύλακα του και έβγαλε από μέσα δύο μεγάλους φακέλους και τους έδωσε στο Αλέξανδρο.

Ο Αλέξανδρος τους πήρε και υπέγραψε την σχετική απόδειξη ευχα-

ριστώντας τον.

- Θα τα πούμε σύντομα κύριε Κωστόπουλε, είπε ο τραπεζίτης και ετοιμάσθηκε να φύγει, όταν άκουσε τον Αλέξανδρο να του λέει:

- Κύριε Ανδριανόπουλε, μπορώ να σας ζητήσω μια χάρη;

- Ευχαρίστως. Σε τι μπορώ να βοηθήσω;

- Από εδώ και εμπρός να με φωνάζετε απλώς με το όνομά μου: «Αλέξανδρο». Δεν χρειάζομαι επισημότητες.

Ο τραπεζίτης χαμογέλασε, του έσφιξε ξανά το χέρι λέγοντας:

- Και εσείς κύριε Αλέξανδρε να με φωνάζετε με το όνομά μου: «Κωνσταντίνο».

Οι δύο άνδρες χαμογέλασαν και πάλι.

Ο Αλέξανδρος τον συνόδευσε ως την είσοδο μέχρι που μπήκε στο αυτοκίνητό του. Στην συνέχεια ανέβηκε στην κάμαρή του να φυλάξει τους φακέλους με τα λεφτά που του δάνεισε η τράπεζα.

Όταν φύλαξε τους δύο φακέλους, άκουσε τον θόρυβο αυτοκινήτου να πλησιάζει. Πήγε προς το παράθυρο.

Είδε το αυτοκίνητό του να σταματά μπροστά στην είσοδο. Πρώτη κατέβηκε η Φιλιώ.

Στάθηκε να κοιτά με θαυμασμό το αρχοντικό, καθώς κατέβαιναν η μάνα της και η Βασιλική. Φορούσε ένα άσπρο σεμνό μακρύ φουστανάκι.

«Πόσο όμορφη, λεπτή και μικροκαμωμένη είναι!» ψιθύρισε ο Αλέξανδρος και με γοργά βήματα έτρεξε να την συναντήσει.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)